

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně: **B. d. a. s.**, zast. advokátem JUDr. Radomilem Ondruchem se sídlem Šafaříkova 371/22, Praha 2, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Kozí 4, Praha 1, **za účasti** osob zúčastněných na řízení: 1) M. K. H., 2) občanské sdružení Š. n. z., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 9. 2004, č. j. 7 Ca 126/2003 – 122,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení výše označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí předsedy Českého báňského úřadu ze dne 2. 4. 2003, č. j. 499/03; tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 17. 1. 2003 č. j. 1359/02 o povolení hornické činnosti spočívající v zajištění důlního díla štoly N. v k. ú. K. H. v rozsahu předloženého Doplnku projektu zajištění z května 2002, arch. č. OS-068 a současně toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Důvody, které stěžovatelka uvádí, opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Městský soud nesprávně posoudil příslušnost žalovaného k rozhodnutí, když žalovaný rozhodl o převzetí věci podle § 50 správního řádu až poté, kdy mu věc byla postoupena na základě jeho dřívějšího rozhodnutí podle § 38 odst. 5 písm. a) zákona č.

61/1988 Sb. Hodnocení této skutečnosti se krajský soud zcela vyhnul a na důvody stěžovatelkou v žalobě uváděné nereagoval. Soud rovněž nesprávně hodnotil stanovení podmínek 5 a 16, když správní orgán rozhodl i věcně v rozporu s podaným návrhem v bodu 5) – stanovení podmínek o změně kontroly zpřístupnění díla 1 x za 3 měsíce a výslovně uvedl, že se mění původní rozsah kontrol v Doplnku z května 2002. Pod bodem 16 pak rozhodl o něčem, co je skutečnou likvidací štol, když rozhodl zcela neurčitě o minimální manipulační ploše s vyspádovanými okraji; ta je zcela v rozporu s návrhem organizace, která takové zajištění nepožadovala. Stěžovatelka proto dovozuje zcela zjevný úmysl úřadu zlikvidovat štolu a nikoli rozhodovat o zajištění; úřad tak rozhodoval rovněž nad rámec žádosti, navíc nicotně pro neurčitost podmínek. Hodnocení soudu v této otázce odporuje výroku správního rozhodnutí. Správní orgán jednoznačně uvedl, že stanoví podmínky pro provádění předmětné hornické činnosti, nevyjadřoval se v rámci řízení jiného správního orgánu k podmínkám v rámci své působnosti, ale sám rozhodoval a stanovoval své podmínky v rámci svého řízení a rozhodování. Žádný jiný orgán navíc v této věci řízení nevedl a nevyžadoval ani stanovisko báňského úřadu. Není zřejmé z čeho soud dovozuje, že... „pokud jde o podmínku č. 16, v ní nešlo o to, že prvostupňový správní orgán takové úpravy nařizoval, ale žalobkyni, vlastníku dotčených pozemků i stavebnímu úřadu sděloval, jaké jsou jeho požadavky pro definitivní úpravu před štolou z hlediska horních předpisů. Tato podmínka tedy nebyla míněna jako pokyn, ale tak, že pokud bude rozhodovat stavební úřad, pak tuto podmínku musí vzít v úvahu; tato podmínka tedy byla vydána věcně příslušným orgánem státní správy.“ Stěžovatelka namítá, že je-li rozhodnutí limitováno také časově, je nutno v této době podmínky rozhodnutí splnit, jinak se vystavuje sankci; dodává, že byla ze strany báňského úřadu diskriminována, bylo proti ní jednáno na popud tehdejšího ministra K., v této věci jí bylo rovněž vyhrožováno, proto byla nucena podmínky považovat za závazné a vykonatelné. V této souvislosti namítá, že soud se vůbec nezabýval její žádostí o odklad výkonu rozhodnutí (uplatněno 20. 5. 2003) a teprve v rozhodnutí samém dne 17. 9. 2004 o ní rozhodl, ač takové rozhodnutí již nemělo smysl. Za této situace tvrzení, že stěžovatelka provedla úpravy dobrovolně (str. 11 rozsudku), odporuje spravedlivému procesu. Z výše uvedeného stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil.

Žalovaný v písemném vyjádření k námitkám stěžovatelky uvádí, že Český báňský úřad rozhodl o převzetí věci od Obvodního báňského úřadu, a to s odkazem na ust. § 50 správního řádu, a to z důvodu nečinnosti uvedeného úřadu. O tomto postupu byli účastníci řízení vyrozuměni. Podnětem pro takový postup byl mimo jiné i dopis města K. H. z 21. 12. 2002, v němž je poukazováno na dlouhodobou nečinnost OBÚ v Plzni, a proto je v něm požadováno, aby ČBÚ převzal věc pro nečinnost dle § 50 správního řádu a věc a řízení o podané žádosti dokončil. V daném případě tak ČBÚ postupoval v souladu se zákonem postupem, který § 50 správního řádu umožňuje. Není pravdivé tvrzení, že důvodem postoupení věci byla skutečnost, že by si ČBÚ vyhradil řešení všech záležitostí týkajících se průzkumu zlatonosného ložiska. Stěžovatelkou přehlédnutá věta v uváděném přípise OBÚ výslovně v minulém čase uvádí: „že si úřad nesprávně vyložil rozhodnutí ČBÚ v Praze nadále řešit všechny záležitosti týkající se průzkumu zlatonosného ložiska ze svojí úrovně“.

Co se týče námitek ohledně sporných podmínek č. 5 a 16 napadeného rozhodnutí správního úřadu, žalovaný popírá, že by v prvním případě rozhodl věcně v rozporu s podaným návrhem. Po zhodnocení předchozích zkušeností se zajištěním opuštěných důlních děl, kdy se do nich i přes zábrany dostávaly nepovolané osoby, dospěl ČBÚ k závěru, že Doplnkem z května 2002 navržená četnost kontrol není zejména s ohledem na odlehlost a situování štol

v lesnatém a málo navštěvovaném terénu dostatečná. Proto byl návrh kontrol zpřísněn, a to ve smyslu § 41 odst. 1 písm. c) věta druhá zákona č. 61/1988 Sb. *(k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a bezpečnosti provozu jsou též oprávněny nařizovat nezbytná opatření.)* Tomu odpovídá i odůvodnění rozhodnutí ČBÚ ze 17. 1. 2003, č. j. 1359/02. Správní orgán rozhodl zcela v souladu se zákonem, nikoli v rozporu s ním. Za absurdní považuje žalovaný rovněž tvrzení stěžovatelky, že správní orgán pod bodem 16) rozhodl o něčem, co je skutečnou likvidací štol, když rozhodl zcela neurčitě o minimální manipulační ploše s vyspádanými okraji. Stěžovatelka i zde manipuluje s textem, když zcela pominula druhou větu této podmínky. Celý text totiž zní: „*V prostoru před portálem štol bude trvale zachována pouze příjezdová cesta ke štole a nezbytná manipulační plocha před tímto portálem a bezpečně vyspádanými okraji. Ostatní zařízení staveniště bude řešeno v souladu s pravomocnými rozhodnutími příslušných orgánů státní správy.*“.

Žalovaný v této souvislosti poukazuje na ust. § 23 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., které stanoví, že na projektování, výstavbu, popř. rekonstrukci dolů a lomů včetně výsypek, odvalů a odkališť se vztahují obecné předpisy o investiční výstavbě, pokud tento zákon nestanoví jinak; v daném případě se jednalo o odval zakončený výsypkou. Stanovená podmínka v žádném případě nenařizuje likvidaci štol, ani žádnou likvidaci zařízení před ústím štol, nehledě k tomu, že takovou kompetenci OBÚ ze zákona nemá (tuto má např. příslušný stavební úřad). Rozporovaná podmínka pouze stanovuje, co je potřebné k bezpečnému provádění stanovených kontrol ústí štol (zachování příjezdové cesty, minimální manipulační plocha a bezpečně vyspádané okraje). Z uvedené podmínky nelze dovozovat žádný skrytý úmysl ČBÚ zlikvidovat štolu. Požadavky v ní stanovené mohou představovat pouze vedlejší podmínku pro případné následné stavební řízení stran likvidace povrchových zařízení vybudovaných před ústím štol na základě stavebního povolení. Co se týče namítaného rozhodování úřadu nad rámec žádosti, žalovaný připouští, že projekt zajištění štol se skutečně nezbyl otázkou zajištění bezpečnosti v prostoru po ukončení zajišťovacích prací. Proto ČBÚ ve smyslu ust. § 41 odst. 1 písm. c) věta druhá zákona č. 61/1988 Sb., rozhodl tak, že realizací podmínky č. 16 nebudou ani v budoucnu ohroženy právem chráněné objekty a zájmy. Žalovaný dále uvádí, že k předmětné povolené hornické činnosti nutně patří i provádění následných kontrol, je proto třeba uvést, že podmínka č. 16 se váže na hornickou činnost; stěžovatel však účelově vytrhuje ze souvislosti první větu této podmínky. Dojmy stěžovatelky o tom, že je ze strany ČBÚ diskriminována a že jí bylo vyhrožováno pokutou nejsou ničím podloženy, a proto se k nim žalovaný nemůže vyjádřit; konstatuje, že žádné diskriminační ani sankční snahy nejsou z jeho strany vyvíjeny vůči žádné organizaci, v tomto směru nebyla na ČBÚ až dosud zaznamenána žádná stížnost nebo podnět.

Žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná a neopodstatněná zamítnuta.

K vyjádření žalovaného podala stěžovatelka repliku, v které označuje tvrzení žalovaného za nepravdivá a neodpovídající provedeným důkazům v řízení. Především namítá, že podle ust. § 17 zák. č. 61/1988 Sb. nedošlo k nečinnosti na straně OBÚ, když tento ve dvouměsíční lhůtě vyzval žadatele k doplnění žádosti. Je zřejmé, že měl rozhodnout příslušný obvodní báňský úřad ve lhůtě dvou měsíců od doplnění žádosti. Stěžovatelka svojí kasační námitkou napadá právě důvod přechodu rozhodování ve věci na nadřízený orgán, který nebyl v souladu se zákonem a tento přechod nesprávně hodnotil i soud. Stěžovatelka opětovně trvá na tom, že nadřízený orgán nemohl věc převzít pro nedostatek důvodů podle § 50 správního řádu, naopak je zřejmé, že mu byla postoupena z důvodu podle § 38 odst. 5

písm. a) zákona č. 61/1988 Sb. na základě dřívějšího pokynu před zahájením tohoto řízení, který nadřízený orgán nikterak nezrušil, nepozastavil jeho platnost a kterým se zřetelně řídil i Obvodní báňský úřad v Plzni. Skutečnost, že se následně tento pokyn nadřízeného orgánu ukázal jako nezákonný, nemohl Obvodní báňský úřad v Plzni vědět. Stěžovatelka se proto důvodně domnívá, že jak správní orgán, tak i soud hledá dostatečně procesní oporu pro stanovení působnosti správního orgánu druhého stupně, a to nad rámec zákona.

Nejvyšší správní soud v Brně přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích a rozsahu námitek uplatněných dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V souzené věci stěžovatelka uplatnila kasační důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že rozhodnutím Českého báňského úřadu ze dne 17. 1. 2003, č. j. 1359/02 byla k žádosti stěžovatelky (dříve společnosti T. B. d. a. s.) jednak povolena podle ust. § 9 odst. 1 zák. č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti a ust. § 8 odst. 2 vyhl. č. 104/1988 Sb. hornická činnost spočívající v zajištění důlního díla štolý N. v k. ú. K. H. v rozsahu Doplnku projektu zajištění z května 2002, arch. č. OS-068 a současně stanoveny podmínky pro provádění hornické činnosti; mimo jiné podmínka č. 5, podle níž kontrola zneprístupnění opuštěného důlního díla bude prováděna jednou za tři měsíce, čímž se mění původní rozvrh kontrol obsažený v „Doplnku“ a podmínka č. 16, podle níž v prostoru před portálem štolý bude trvale zachována pouze příjezdová cesta ke štole a minimální manipulační plocha s tím, že ostatní zařízení staveniště bude řešeno v souladu s pravomocnými rozhodnutími příslušných orgánů státní správy.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka rozklad, v němž především namítala nepřislusnost Českého báňského úřadu k vydání rozhodnutí s tím, že tento nerozhodoval podle ust. § 50 správního řádu, ale věc převzal podle ust. § 38 odst. 5 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb., dále namítala, že v důsledku odstoupení od smlouvy se státem již nemá žádná práva k nemovitostem před štolou ani ke štole samotné, a proto mělo být řízení zastaveno. Rovněž zde poukazuje na řízení, které probíhalo u Nejvyššího správního soudu, kdy bylo na místě řízení do vydání rozsudku přerušit. Rozhodnutím předsedy Českého báňského úřadu ze dne 2. 4. 2003, č. j. 449/03 byl rozklad zamítnut a rozhodnutí ČBÚ potvrzeno.

Proti rozhodnutí předsedy ČBÚ podala stěžovatelka dne 21. 5. 2003 žalobu k Městskému soudu v Praze, v ní opakovaně uvedla námitku nepřislusnosti ČBÚ k vydání prvostupňového rozhodnutí, přitom podrobně uvádí průběh správního řízení z něhož jednoznačně dovozuje, že ČBÚ převzal věc v rozporu se zákonem. V této souvislosti zmiňuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, sp. zn. 6 A 107/2001, v němž bylo v předchozím řízení, které stěžovatelka s žalovaným vedla, rozhodnutí ČBÚ právě pro nepřislusnost zrušeno. Další žalobní námitky byly v podstatě totožné s námitkami uplatněnými v rozkladu, a to neexistence vlastnických práv, které by opravňovaly stěžovatelku ke vstupu do prostor štolý, povinnost správních orgánů rozhodnout o zpětvzetí

její žádosti na povolení hornické činnosti, povinnosti přerušit řízení do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dále bylo namítáno rozhodování žalovaného nad rámec žádosti, co se týče stanovených podmínek č. 5 – podmínky o změně kontroly zneprístupnění díla a podmínky č. 16, která je v podstatě skutečnou likvidací štoly. Součástí žaloby byla žádost o přiznání odkladného účinku. Žalobu Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 9. 2004, č. j. 7 Ca 126/2003 - 122 zamítl.

Stěžovatelka se v kasační stížnosti především dovolává nicotnosti rozhodnutí, když namítá, že žalovaný rozhodl o převzetí věci dle § 38 odst. 5 písm. a) zák. č. 61/1988 Sb., resp. podle § 50 správního řádu rozhodl až poté, kdy věc dle výše uvedeného zákona převzal. Namítá, že soud se touto otázkou nezabýval, dále namítá, že soud nesprávně hodnotil stanovení podmínek č. 5 a č. 16.

Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, je v rozporu se spisy, pokud materiál ve spisu obsažený vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li v nich podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými.

Městský soud se v rozsudku podrobně a vyčerpávajícím způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami, své rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil. Nelze přisvědčit stěžovateli, že se soud vůbec nezabýval námitkou nepřislušnosti k vydání rozhodnutí. V rámci ústního jednání, za účasti dalších osob zúčastněných na řízení, byl jako navržený důkaz přečten rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 A 107/2001, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ČBÚ ze dne 29. 6. 2001 a rozhodnutí předsedy ČBÚ ze dne 21. 8. 2001, soud se touto otázkou zabýval, přitom správně konstatoval, že se jedná o věc skutkové odlišnou. Nejvyšší správní soud je nucen na tomto místě názor stěžovatelky korigovat v tom, že soud v rozsudku jehož se dovolává, nevyslovil nicotnost, ale rozhodnutí zrušil pro vady řízení a nezákonnost; nadto se jednalo o rozhodnutí skutkově odlišné, když předmětem rozhodování bylo rozhodnutí o zastavení řízení o povolení hornické činnosti. Odkazovala-li proto stěžovatelka na obdobnost případu nyní projednávaného při jednání před Městským soudem v Praze, soud nepochybil, když od této věci odhlédl a věc posoudil způsobem v rozsudku odůvodněným. Nebylo-li v řízení, jehož se stěžovatelka dovolávala zřejmé, jakým způsobem bylo ve věci zastavení řízení rozhodováno, když prvostupňový orgán rozhodl výslovně dle § 38 odst. 5 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti a výše uvedeným ustanovením své rozhodnutí odůvodnil, přitom žalovaný odvolací orgán odůvodnil své rozhodnutí postupem dle § 50 správního řádu, ve věci nyní projednávané je ze spisového materiálu zřejmé, že pravomoc k vydání rozhodnutí byla atrahována v souladu s ust. § 50 správního řádu, z důvodu nečinnosti.

Podle ust. § 50 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád za situace, kdy zůstává příslušný správní úřad nečinný, je umožněno za splnění předpokladu, že to dovoluje povaha věci

a nápravy nelze dosáhnout jiným způsobem, aby správní úřad, který by byl jinak oprávněn rozhodnout o odvolání, sám ve věci rozhodl.

Z ústavně zaručeného práva na stanovené postupy dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod i ze zásad správního řízení, které mimo jiné v § 3 zák.č. 71/1967 Sb., správní řád (podle kterého bylo rozhodováno), uvádí, že správní orgány jsou povinny jednat a rozhodnout v přiměřené lhůtě. Neplnil-li tuto povinnost správní úřad, který byl příslušný k vydání rozhodnutí, nelze vytýkat orgánu nadřízenému, že zamezil dále trvající nečinnosti tím, že rozhodl sám.

Ze spisu jsou přitom seznatelné i důvody, které k takovému postupu vedly; přitom o nich jakož i o skutečnosti, že bude rozhodovat ve věci ČBÚ byli informováni písemně všichni účastníci řízení. Rozhodoval-li na místo Obvodního báňského úřadu z důvodu zákonem předvídaných a za podmínek odůvodňujících postup podle § 50 zákona č. 71/1967 Sb., Český báňský úřad, nemohla být stěžovatelka nikterak dotčena na svých právech; naopak se jednalo o postup, kterým bylo zabráněno dalším průtahům v řízení ve věci, jejíž navrhovatelkou byla stěžovatelka sama, přitom bylo zachováno právo stěžovatelky na rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Ostatně stěžovatelka sama ani neuvádí jakým způsobem byla dotčena její práva v řízení, pouze konstatuje, že rozhodnutí vydal nepřislušný orgán. Ostatní úvahy stran časového sledu obsáhlé korespondence správních orgánů, které stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, jsou v tomto kontextu bez významu.

Namítá-li proto stěžovatelka, že soud se hodnocení otázky nepřislušnosti k vydání rozhodnutí vyhul, je nutno tuto námitku jako nedůvodnou odmítnout.

Stejně tak i kasační námitky stran podmínek č. 5 a č. 16 nepodávají, v čem byla stěžovatelka stanovením těchto podmínek dotčena na svých právech. Stanovil-li žalovaný v rozhodnutí podmínky, v nichž uvedl skutečnosti, které sice stěžovatelka v návrhu nepožadovala, přitom však okolnosti nasvědčovaly tomu, že je nutné, resp. vhodné je v rozhodnutí uvést, nelze přisvědčit stěžovateli, že žalovaný rozhodl nad rámec návrhu, resp. v rozporu s podaným návrhem. O zkrácení lhůty kontrol bylo žalovaným rozhodnuto zcela oprávněně v zájmu zajištění bezpečnosti a zdraví osob. Obdobně, co se týče namítané „likvidace štoly“ v podmínce č. 16 musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že lze z ní dovozovat pouze požadavek na bezpečnost při provádění kontrol, tedy, aby byla zachována příjezdová cesta, nezbytná manipulační plocha a bezpečně vysvahované okraje.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti opětovně poukazuje na zásadu materiální pravdy obsaženou v ust. § 3 zák.č.71/1976 Sb., podle které správní orgán v řízení zjišťuje právně významné skutečnosti, bez ohledu nato, v čí prospěch svědčí, přitom není rozhodné, zda tak činí v řízení zahájeném z moci úřední nebo na návrh účastníka. Je přitom povinen chránit zájmy státu a společnosti, jakož i práva a zájmy občanů a organizací.

Bezpečnost přístupové cesty a bezprostředního okolí štoly, jakož i zajištění bezpečnosti osob, které se v jejich blízkosti mohly pohybovat, ať již stanovením kontrol nebo stanovením podmínek úprav souvisejících s prostorem štoly, představují bezesporu okolnosti, které opravňovaly žalovaného rozhodnout i o tom, co stěžovatelka v žádosti nepožadovala. Uvádí-li stěžovatelka v kasační stížnosti i jednotlivé ostatní podmínky, z nichž dovozuje rozhodování nad rámec žádosti (např. vstup do štoly bude uzavřen, v uzavírací hrázi budou zachována dvě potrubí, bude provedena kontrola, v lese nebude ukládán materiál, zajištění štoly bude ukončeno nejpozději do čtyř měsíců, bude odstraněn lutnový tah) je nutno

se stejným odůvodněním odmítnout, namítá-li stěžovatelka, že bylo rozhodnuto v rozporu s návrhem.

Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že Městský soud v Praze se nezabýval v přiměřené lhůtě její žádostí o odkladný účinek, nicméně tato skutečnost sama o sobě nemohla mít vliv na zákonnost vydaného rozsudku; přitom nepřiznáním odkladného účinku nevznikla stěžovatelce žádná újma.

Nevyšší správní soud neshledal námitky uplatněné v kasační stížnosti důvodnými, když dospěl k závěru, že rozsudek Městského soudu v Praze se vypořádal beze zbytku se všemi žalobními námitkami stěžovatelky a své závěry řádně a přesvědčivě odůvodnil; proto kasační stížnost postupem podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 10. května 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu